

מה היה המניע להצתה בלונדון, שבה נספתה גרושתו של מוטלה קידר יחד עם בעלה?

ארז קידר
האם היו טלפונים גנובים?

לאנשי סקוטלנד יארה, החוקר רים את פרשת השריפה בשרדות לונדון שבצפון לונדון, יש כיוון חדש ומפתיע לחקירה.

כאשר התלקחו הלהבות ביום השלישי בלילה כבניין הרוקומתי, עצרה המיטרה מייד את השכנה מקומה א'. כי בשעה שכל השכנים נמלטו על נפשם בניגודייליה, עמדה שכנה זו, לבושה היטב, בחדרה המדרגות העשו וצחקה בכל פה. אך כשהתברר כי השכנה מופרעת בנפשה, שוחררה. הציבור הישראלי היה לומד על השריפה רק מדיעה קצרה, אילו היו שני קורבנותיה — תמר וחיים אשכנזי — אנשים רגילים. אך תמר היא גרושתה של אחת הרמויות הידועות במדינת ישראל, מרדכי (מוטלה) קידר, האסיר הביטחוני המפורסם ביותר בתולדות המדינה, והרב הסב את תשומת-הלב אל שריפה מיטורית זו.

השריפה נגרמה עליידי חומר דליק, ששולשל לרירה שבקומה השניה במעד לאשנב-המיכתבים, הקבוע בני תים אנגליים בדת-הכניסה. משהו הכניס את החומר והדליק אותו.

יתכן מאוד כי המבצעים לא העלו כלל על דעתם שיהיו לשריפה תוצאות זה טראגיות. שני אנשים — חיים ותמר — נהרגו. חיים מת במקום, תמר נאבקה על חייה במשך יומיים, ונפטרה גם היא. בעלת הדיירה, יפעה קידר, נכוותה בידה. שני הילדים של יפעה ניצלו, כאשר הושלכו דרך החלון אל כריה-שאלמטה.

בעלה-לשעבר של בעלת-הדיירה, ארו קידר, לא היה אותו לילה בדיירה. אולם המיטרה חושדת כי המקרה קשור ודוקא בו.

התברר למיטרה כי לארו ולכמה אנשים אחרים יש חנות למכשירי-

אורח-חיי של צור, פקיד ממשלתי וטר למיר, השתנה כמותה תקופה מקצה אל קצה. הוא החל מופיע, לצד קבלנים גדולים, באירועים חברתיים נוצצים, שכרטיס-הכניסה אליהם עלה מחצית ממשכורתו.

מה חלקו של מילוא?

מישרדיו של שמאי פעלה אחריכך, במערכת הבחירות האחרונה, מטה בעמותה אנו ממשיתכים. עתה מתאמתים החשדות שעסיקי הקרקעות של דקל שימשו, בידיעה או שלא בידיעתו, צינור להעברת כספים ושלמונים לתנועת-החרות. המיטרה חושדת שחלק מהכסף הלך לכיסי מי שקיבלו צ'קים לתנועה — צור, למשל.

המגווחך בעמותה הוא שפעילותה הגלויה היתה הסעת המונים למרחבי הגדה כדי לראות את הקמת הישובים, שלרובם היו רק שמות מזוירים על שילטי-פח, כדי שהמטיילים יתפתו לרכוש שם חלקת ארמה, שמעשר ממנה יגיע לקופת חרות המידלדלת.

בערך לפני שנתיים פנתה אלבק למיטרה והציעה לה לרכו חקירה מקיפה, באמצעות צוות מיוחד, בנושא גולי-הקרקעות בשטחים וחדשות להונאות. ראש אגף החקירות במטה הארצי, יחזקאל קרתה, הסכים שאין לו די כוח-אדם לכך, והעניין גווע.

לפני שנה קרה משהו. בעיקבות הקמת ממשלת האחדות

רקל בתוך הביצה
(המשך מעמוד 9)
ובעורמה, למכור את השטח, כאמצעות מתווכים ערביים — כמו אחמד עודה המפורסם — או יהודיים, מפורסמים לא פחות, כמו שמואל עינב, יעקוב עקנין, משה זר ואחרים. ברימנות כמעט היה רקל מגיש לוועדת-שרים לענייני-התיישבות נתר גים על הישוב החדש שבדרך. בוועדת-השרים היו לדקל שלוש בעיות: ארליך, יור' הוועדה, ולוי, וגם פליאה אלבק ממישרד-המישפטים. שעליה היה לתת את האישור החוקי.

בתוך זמן קצר ביותר למרו בלישכתו של רקל את השיטה. אלבק אינה מאשרת, אבל ליזמים אפשר לתת אישור שהישוב הפיקטיבי הוא בשלבי אישור. אם זה לא שיכנע, אפשר היה להנפיק מיסמך כוזב, כי היישוב כבר אושר.

צור עצמו חתום על מיכתבים כאלה, שנשלחו גם להאחים גינדי. מיכתבים אלה היו העילה הרישמית לתחילת החקירה המחודשת בפרשת הקרקעות לפני כשנה, כשהתפוצצה לראשונה פרשיית הישוב-שלא-היה כרמים. (ה-עולם הזה 5.12.85). איד קיבלו היוזמים מט"ח לרכישת הקרקעות? הם פנו לממונה על מטבע וז בבנק ישראל ובידו מיכתב, אמיתי או מפוברק, של בעלי קרקעות, המור כנים למכור אותם. הבנק העביר את הסכום המבוקש לחברה שהקימו היוזמים, בדרך-כלל אצל רשם החברות ברמאללה. ואחר כך או ששילמו למוכר הקרקע או שהעלימו את הכסף והבי ריחו אותו לחו"ל בכל מיני דרכים.

החקירה היא רק בתחילתה —

היקפה הוא ענקי והכתם הוא על

הליכוד כולו, שאנשיו מצאו מיפלט

בפטרוטיזם מזויף ובשמו הם הונו

את ציבור הבוחרים שלהם במיוחד

הלאומית, היה אמור דקל להתמנות לתפקיד סגן שר-הביטחון לענייני התיישבות — תפקיד שאליו הוא נכנס בימים אלה, בעצם ימי החקירה המיטורית, המתמקדת בו.

אנשיו של לוי רצו בתפקיד זה את אליהו בן-אלישר. המאבקים הפנימיים בתוך תנועת החרות הולידו פניית גורם אלמוני לחוקרים פרטיים, שהחלו לברוק מה קורה אצל דקל. התוצאות היו מפתיעות (העולם הזה 5.12.84).

או גם חלה התפתחות מכיוון אחר. עורר-דין תל אביבי עקשן, גיורא רובננקו, גרם לתזוזה בחקירה המישטרית בהתנחלות כרמים של הא-חיים גינדי. אחריכך נעצרו שלושה דגיריק, ובעיקבותיהם הסוחר אחמד עודה. האחים משה ויגאל גינדי נחקרו ונמלטו לחו"ל. השבוע, כשנעצר אחי הם, אברהם, שהחזיר בזמנו, לטענתו, כספים לרוכשי-קרקע מרומים, היה ברור שכתב-האישום נגדו ממשמש וזכא.

אבל גינדי נשכח מהר. השאלה עתה היא מה יעלה בגורל חקירתו של דקל: האם הוא ידע? האם שמיר ידע? האם מלכתחילה תוכנן פרויקט ההתנחלות כדי להעביר לתנועה בדרך זו כסף? מה גורל עשרות ההתנחלויות המדומות, המפורזות כיום ברחבי הגדה, ושלעולם לא יקמו מה חלקו של רוגני מילוא, ששימש עורר-דין לעיסקת התנחלות רמת קידרון, שלא קמה מעולם? האם ניתן להפריד בין הונאות המקורבים לדקל ובין פרשיית ההונאה בעימנאל, שהיא הבייבי של לוי ומישרד?

התמונה המצטיירת היא שהחקירה רק בתחילתה והיקפה הוא ענק. הכתם הוא על הליכוד כולו, שאנשיו מצאו מיפלט בפטרוטיזם מזויף ובשמו הונו את ציבור הבוחרים שלהם.

כדי לחזק את הפניה לבנק ישראל הופיע צור עצמו, לא אחת, בלישכתו של יוסף שריג, שהיה עד לפני זמן לא רב הממונה על האגף בבנק ישראל. השלב הבא היה פירסום מודעות מפתות בעיתונות, שיקריות בדרך-כלל. המחירים היו אטרקטיוויים, אך לא כללו הוצאות פיתוח ותשתית. החר זים, למי שעייז באותיות הקטנות, היו הרבה פחות אטרקטיביים.

כבר ב-83 היה ברור שהשיטה נכשלה. ארליך הבין שמשוהו מסריח בלישכה של רקל, והוא ררש לפטר את צור. בו בזמן התגלו קשיים בהקמת התנחלויות שונות, שנרכשו עליידי ועדי-עובדים של מוסדות ציבור מיידי עלים גדולים. אנשי מישרד-הבינוי-יהודי שיכון, ביחד עם אנשי-האוצר, דרשו מדקל לחדול מלספק אישורים ליזמים שונים, כי אותם יזמים לא יוכלו לעולם להשלים את בניית הישובים.

הרוגמה הקלסית היא נופים. דני ויינמן, במקורו איש תנועת העבודה, אישי-ביטוח ועסקן מיפלגתי שנוי במח' לוקת, הבטיח שאחד משמות הרחובות בישוב החדש ישא את שמו של דקל. כשהתברר, לפני שנתיים בדיוק, שנוי פים לא תקום לעולם, יצאו אנשי לישכת סגן-השר דקל מעורם כדי להביא להקמתו.

או החלו רבים לחשוד שמשוהו אינו כשורה שם. או התברר שצור, שהוא עובד-מדינה, מתייצב ככל מימדי גופו לצד הקבולן אברהם שמאי, בעל חברת-הבניה יאה יקיר, כדי שזה יקבל מינוי מטעם הרוכשים להשלמת הבניה בנופים. צור ישב במישרדו של שמאי, איים על רוכשי קרקע בנופים ועשה כל מאמץ להביא את שמאי אל נופים, כאילו דובר בעסק פרטי שלו.

הם רצו להזהיר את ארז

בחות זו ב-19 לירות בלבד. המשטרה חשדה שמה המכשירים הם גנובים, ופתחה בחקירה. יתכן כי התכוונה להביא את ארו קידר כעד-זי.

ארז הוא כנס של תמר, כת קיבוץ השומר-הצעיר עין-החורש, ומוטלה קידר. תמר ורדימון, נערה יפהפיה, שקטה ומכונסת בעצמה, הכירה את מוטלה קידר ב-50 ונמשכה אליו.

מוטלה קידר היה חשוד בניצוע פשעים חמורים. ככל זאת גוייס לשי רותי-הביטחון, וכמהלך השרות ניצע פשע, שטיבו נשמר עד היום בסוד כמס. הוא נכלא, והחזק בחשאי כאסיר x כאגף מנותק, ורק כעבור זמן התגלתה עובדת מעצרו במיקרה. אחר כך נרון וישב במשך 17 שנה בכלא, מזה תקופה ארוכה בכידור מוחלט.

מוטלה קידר
פרשה מיטורית

תמר נישאה לו לפני הפרשה, ולזוג נולד ארו. אחרי שקידר השתחרר מהכלא הוא התגרש מתמר, שנישאה מחדש לחיים אשכנזי, או קצין באוניית צים. מוטלה קידר עזב את הארץ והיגר לארצות-הברית.

ארז גדל ונסע ללונדון. הוא התחתן עם יפעה, ונולדו להם שני ילדים. תמר, שחיתה עם בעלה בחיפה, היתה קשורה מאוד לנכריה, ומדי פעם נסעה ללונדון כדי לראותם. לביל האסון היא ביקרה בדירה עם בעלה. בני-הזוג נשאר ללון, ומצאו את מותם בשריפה.